

Stefana Czarnieckiego

Dzielnice: Wesoła

Osiedla:

Atrybuty:

Rok utworzenia nazwy:

Opis

Są dwie postaci o tym imieniu.

Stefan Czarniecki herbu Łodzia (1599 lub 1604 - 1665) - jeden z najbardziej znanych dowódców wojskowych, hetman polny koronny. Pochodził jako jeden z dziesięciu braci z niezamożnej rodziny osiadłej w majątku Czarnca pod Włoszczową. Wiadomo, że uczył się w kolegium jezuickim po czym wstąpił w szeregi wojska i walczył w szeregach lisowczyków w bitwie pod Chocimiem w 1621 roku. Walczył z Turkami, potem ze Szwedami na Pomorzu a także z Rosją podczas kampanii smoleńskiej 1632-34. Trzy lata później stłumił kozackie powstanie Pawluka, na którym wyrok śmierci wykonano pod murami warszawskiego Barbakanu. Z kozakami i Tatarami walczył praktycznie do końca życia, dostając się nawet do ich niewoli pod bitwie pod Żółtymi Wodami. Wsławił się w bitwie pod Beresteczkiem w 1651 roku, zaś dwa lata później pod Monasterzyskami został bardzo ciężko ranny - pocisk przestrzelił mu lewy policzek, co oszpeciło go do końca życia. Wsławił się wojna partyzancką prowadzona przeciwko Szwedom podczas potopu, za co król Jan Kazimierz nadał mu kasztelanę kijowską. W 1656 roku przedostał się z południa Polski, do Warszawy (miał wówczas mieszkać w domu przy ul. Świętojańskiej 3) i 28 - 30 VII brał udział w bitwie o stolicę, dowodząc w ostatnim dniu lewym skrzydłem wojsk polskich. Po klęsce stolicy udał się w okolice Lublina, tam też w bitwie pod Strzemesznem (24-25 VIII) kula strzaskała mu prawą nogę. To nie przeszkodziło mu w wyprawie na Pomorze i pozorowanym ataku na Prusy Książęce, dzięki czemu wojska Jana Kazimierza mogły przedostać się do Gdańska. Mianowany został wówczas wojewodą ruskim. Podczas bitwy pod Stawiszczami na Ukrainie został ponownie bardzo ciężko ranny. Dowiedziawszy się o jego stanie zdrowia, Jan Kazimierz spełnił jego największe marzenie - nadał mu buławę hetmana polnego koronnego. Kilka tygodni później hetman zmarł w Sokołówce niedaleko Brodów na Ukrainie.

Stefan Czarniecki herbu Łodzia (zm. 1703) - pisarz polny koronny, starosta kaniowski. Był bratankiem wspomnianego wyżej. Podobnie jak stryj walczył z kozakami, Szwedami oraz Rosjanami (swą karierę wojskową zaczynał u jego boku). Należał do gorących zwolenników króla Michała Korybuta Wiśniowieckiego - był marszałkiem konfederacji gołąbskiej, zawiązanej w 1673 roku w jego obronie, w tym samym roku w bitwie pod Chocimiem dowodził piechotą szturmującą okopy tureckie. Później wraz z Janem III Sobieskim uczestniczył w odsieczy wiedeńskiej oraz w drugiej bitwie pod Parkanami. Czterokrotnie posłował na sejm.

Do 1954.05.20 był patronem dzisiejszej ul. Radosnej a do 1979.01.01 ul. Andrzeja Szomańskiego.

Ciekawostki

Stan obecny:

róg ul. W. Sikorskiego: **krzyż przydrożny**.

Data nadania nazwy:
